

Frumusețea unui sfârșit misterios cuprinde, adânc, orice formă de tristețe pe care o trăiesc eroii unei cărți. Spre deosebire de cărțile tehnice, care nu au un sfârșit concret, o carte începe cu o literă mare și se termină cu punct. Iar Punctul din această carte este unul reconfortant și de care ți se face dor când auzi de Charles Dickens.

Marile Speranțe este o lucrare universală de proporții medii, dar care reușește să închidă în cercul ei multe, foarte multe minute de imaginație, emoție și talent. Am văzut în talentul lui Dickens puterea de a transpune clar, negru pe alb, atât calitatea clipei, cât și un simț ascuțit al umorului. Rar te mai fac azi cărțile să râzi...

Așa cum învățam în clasele de liceu, că „binele” nu este întotdeauna spre confortul eroului... Mi-a plăcut că lectura este structurată în capitole scurte, iar Charles Dickens știe bine să sfârșească propozițiile de la finalurile capitolelor astfel încât nu-ți mai vine să lași cartea din mână. Deși lungă, cartea se mulează la așteptările oricărui cititor însetat de noi intrigi și noi învățăminte.

Aerul Angliei de acum aproape 2 secole este rareori, dar bine comparat cu prezentul în care trăiește eul narator. Astfel, se fac referiri la navele ce pluteau pe Tamisa, la situația teatrului vulgar, la regimul juridic al vremii, la calitatea oamenilor educați ș.a.

Prietenia, recunoștința și dragostea, cât și spaima, răutatea și răzbunarea își găsesc locul în cele 59 de capitole. Personajele trăiesc, evoluează și acționează după ritmul propriu. Dintre acestea, merită amintite aici pe Joe, Wemmick, Harold, Estella, domnișoara Havisham, Biddy, Abel. Pip, personajul principal, trece prin toate fazele maturizării unui erou.

Dacă îți faci speranțe că mai există cărți pe care merită să le citești, trage cu ochiul la „Marile Speranțe” să guști o iubire „de la grădiniță”, să miroși o „Anglie a secolului XIX” și să trăiești prin sufletului unui om care crește sub ochii tăi.

Scris de Tudosă Mihai-Marian SURSA: BOOKBLOG.RO